

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
Broj: 71 0 Rs 182958 21 Rev
Dana, 27.07.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Gorjane Popadić, kao predsjednika vijeća, Violande Šubarić i Biljane Tomić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice T. Đ. iz B., koju zastupa N.M., advokat iz B., protiv tuženog L. BIH d.o.o. B., koga zastupa O.A., advokat iz B., radi zaštite prava iz radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužiteljice protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 182958 20 Rsž 3 od 04.02.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 27.07.2021. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju u iznosu od 438,75 KM.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 182958 19 Rs 3 od 13.10.2020. godine poništeno je kao nezakonito rješenje tuženog o otkazu ugovora o radu broj 05-12/13 od 18.12.2013. godine i naloženo je tuženom da tužiteljicu vrati na radno mjesto „trgovac“ ili drugo radno mjesto koje odgovara njenim stručnim kvalifikacijama (stav 1. izreke), te je obavezan tuženi da joj isplati naknade plata počev od 18.12.2013. godine do dana vještačenja, za zakonskim zateznim kamatama u mjesečnim iznosima kao u izreci prvostepene odluke (stav 2. izreke), naknade za topli obrok počev od 18.12.2013. godine do dana vještačenja, za zakonskim zateznim kamatama u mjesečnim iznosima kao u izreci prvostepene odluke (stav 3. izreke) i da na gore navedene iznose plata registruje kod Fonda u obrascu M-4 i uplati odgovarajuće doprinose na ova davanja za penzijsko-invalidsko osiguranje i osiguranje za slučaj nezaposlenosti na ime tužiteljice (stav 4. izreke), te da tužiteljici nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.449,30 KM (stav 5. izreke).

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci 71 0 Rs 182958 20 Rsž 3 od 04.02.2021. godine žalba tuženog je usvojena i preinačena prvostepena presuda, tako da je odbijen tužbeni zahtjev tužiteljice kojim je tražila da se poništi rješenje tuženog o otkazu ugovora o radu broj ... od 18.12.2013. godine, da se naloži tuženom da je vrati na radno mjesto „trgovac“ ili drugo radno mjesto koje odgovara njenim stručnim kvalifikacijama, da se obaveže tuženi da tužiteljici isplati naknade plata i toplog obroka koje bi ostvarila da je radila za vremenski period od 18.12.2013. do 31.07.2020. godine sa zakonskom zateznom kamatom počev od dospelosti svakog pojedinačnog mjesečnog iznosa do isplate, da se obaveže tuženi da na iznose plata izvrši uplatu doprinosa po osnovu penzijsko-invalidskog osiguranja i

osiguranja za slučaj nezaposlenosti i da joj isplati troškove parničnog postupka u iznosu od 4.449,30 KM. Obavezana je tužiteljica da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.802,90 KM.

Blagovremeno izjavljenom revizijom tužiteljica pobija drugostepenu presudu zbog povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači tako da se žalba tuženog odbije i potvrdi prvostepena presuda.

U odgovoru na reviziju tuženi predlaže da se revizija kao neosnovana odbije.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužiteljice da se poništi odluka tuženog o otkazu ugovora o radu zbog teže povrede radne obaveze i da se tužiteljica vrati na rad kod tuženog uz uspostavu svih prava iz radnog odnosa.

Tokom postupka kod prvostepenog suda utvrđeno je slijedeće činjenično stanje: da je tužiteljica bila u radnom odnosu na neodređeno vrijeme kod tuženog u Poslovnoj jedinici broj 2. B. na radnom mjestu trgovca i da je bila poslovođa u prodavnici u kojoj je radila; da je od strane komisije tuženog izvršen popis robe u toj prodavnici u novembru mjesecu 2013. godine, kada je utvrđen manjak 173 komada robe u vrijednosti od 6.300,00 KM; da je tužiteljica 24.11.2013. godine podnijela prijedlog za sporazumni raskid radnog odnosa koji tuženi nije prihvatio; da je 04.12.2013. godine tužiteljica dala izjavu pred disciplinskom komisijom tuženog u sastavu N.V., R.Š. i Lj.V. na okolnosti nastalog manjka u prodavnici u kojoj je radila; da je 06.12.2013. godine tuženi donio rješenje o pokretanju disciplinskog postupka u kome je navedeno da je 04.12.2013. godine tužiteljica dala izjavu pred disciplinskom komisijom; da je tužiteljica ponovo pozvana u sjedište tuženog u B. 17.12.2013. godine u svrhu davanja izjave na okolnosti teže povrede radne obaveze, odnosno da je tuženi dva puta dostavio poziv tužiteljici radi saslušanja pred disciplinskom komisijom, na koje se ona nije odazvala; da je 18.12.2013. godine direktor tuženog donio rješenje o otkazu ugovora o radu zbog teže povrede radnih obaveza predviđenih članom 98. Zakona o radu u kojem je konstatovana visina štete koju je tužiteljica nanijela tuženom u iznosu od 6.300,00 KM i da je došlo do manjka robe zbog nepravilne prodaje robe na kredit, te da tužiteljica nije redovno unosila depozit i šifre u fiskalnu kasu; da je vještak ekonomske struke S.M. utvrdio visinu izgubljenih primanja tužiteljice po osnovu radnog odnosa za period od prestanka radnog odnosa do mjeseca jula 2020. godine; da je tužiteljica predmetnu tužbu za zaštitu prava iz radnog odnosa podnijela sudu dana 25.12.2013. godine.

Polazeći od naprijed utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je zaključio da je tužba tužiteljice blagovremena, da odluka o otkazu ugovora o radu ne sadrži kvalifikaciju teže povrede radne obaveze koja se tužiteljici stavlja na teret, slijedom čega je smatrao da je odluka o otkazu ugovora o radu nezakonita iz formalnih razloga, te je stoga našao da tužiteljica ima pravo na vraćanje na rad kod tuženog i isplatu naknada plata koje bi ostvarila da je radila i naknade na ime toplog obroka, pa je pozivom na odredbe članova 98., 118., 126. i 130. Zakona o radu-prečišćeni tekst („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 55/07, u daljem tekstu: ZR), koji je bio na snazi u vrijeme donošenja sporne odluke tuženog, usvojio tužbeni zahtjev.

Drugostepeni sud je, odlučujući o žalbi tuženog, izjavljenoj protiv prvostepene presude, prihvatio kao pravilna činjenična utvrđenja prvostepenog suda, ali ne i pravni stav prvostepenog suda, pa je žalbu usvojio i preinačio prvostepenu presudu tako da je tužbeni zahtjev u cjelini

odbio nalazeći da je odluka tuženog o otkazu ugovora o radu tužiteljici zakonita budući da je donesena saglasno odredbama člana 126. stav 1. u vezi sa članom 98. ZR, te članova 128. i 116. istog zakona.

Osporena odluka je pravilna i zakonita iz slijedećih razloga:

Odredbom člana 126. stav 1. tačka 1. ZR propisano je da poslodavac može otkazati ugovor o radu radniku ako on izvrši težu povredu radne obaveze iz člana 98. istog zakona, a odredbom člana 128. stav 1. navedenog zakona da je u tom slučaju poslodavac dužan da omogući radniku da bude saslušan i da iznese svoju odbranu ukoliko je to moguće s obzirom na okolnosti.

Iz utvrđenog činjeničnog stanja u predmetnoj pravnoj stvari, koje ne može biti predmet pobijanja u revizionom postupku, prema izričitoj zabrani propisanoj odredbom člana 240. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP), proizlazi da je tužiteljica bila u radnom odnosu na neodređeno vrijeme kod tuženog na radnom mjestu trgovca i poslovođe u prodavnici u kojoj je radila, u kojoj je komisija tuženog izvršila popis robe u novembru mjesecu 2013. godine i utvrdila manjak 173 komada robe u vrijednosti od 6.300,00 KM, da je 04.12.2013. godine tužiteljica dala izjavu pred disciplinskom komisijom tuženog na okolnosti nastalog manjka u prodavnici u kojoj je radila, kada je saznala i njen sastav i kada nije negirala postojanje manjka ali je tvrdila da joj nije poznato kako je do njega došlo, da je 06.12.2013. godine tuženi donio rješenje o pokretanju disciplinskog postupka u kojem je tužiteljica ponovo dva puta pozvana u sjedište tuženog u B. radi davanja izjave na okolnosti teže povrede radne obaveze, na koje se ona nije odazvala, nakon čega je 18.12.2013. godine direktor tuženog donio rješenje o otkazu ugovora o radu zbog teže povrede radnih obaveza predviđenih članom 98. ZR, u kojem su navedeni razlozi za dati otkaz.

Kod takvog stanja činjenica, suprotno revizionim tvrdnjama, proizilazi pravilnim zaključak drugostepenog suda da je nakon pokretanja disciplinskog postupka tužiteljici omogućeno da se izjasni o povredama koje su joj stavljen na teret kao teža povreda radne obaveze u rješenju o pokretanju disciplinskog postupka, da iz sadržaja rješenja o otkazu ugovora o radu proizilazi da je tužiteljica počinila teže povrede radne obaveze na način da je učinila štetu tuženom u iznosu od 6.300,00 KM zbog manjka robe nastalog nepravilnom prodajom robe na kredit i zbog toga što tužiteljica nije redovno unosila depozit i šifre u fiskalnu kasu, te da nedostatak pravne kvalifikacije povrede radne obaveze iz odredbe člana 98. stav 2. tačka 1. do 11. ZR ne utiče na pravilnost i zakonitost prvostepene odluke, jer kvalifikaciju povreda radnih obaveza može izvršiti i sud prema sadržaju povrede, pravilno nalazeći da bi radnje koje su tužiteljici stavljen na teret svakako predstavljale povredu radne obaveze iz člana 98. tačka 11. ZR. Suprotno stavu revidentice, pravilan je i zaključak drugostepenog suda da je direktor tuženog u skladu sa ovlaštenjima iz odredbe člana 116. stav 1. ZR odlučio o odgovornosti tužiteljice za težu povredu radnih dužnosti.

Budući da iz utvrđenog činjeničnog stanja tokom postupka proizlazi da je tužiteljica prilikom davanja izjave 04.12.2013. godine bila upoznata sa sastavom disciplinske komisije tuženog i da je tu izjavu dala u svojstvu poslovođe prodavnice u kojoj je radila, neutemeljeni su revizioni prigovori da su u disciplinskom postupku učinjene povrede postupka na njenu štetu jer nije formalno upoznata sa sastavom disciplinske komisije, kao i tvrdnja da je pogrešan stav drugostepenog suda da je bila poslovođa i odgovorno lice u prodavnici u kojoj je radila. Na pravilnost stava drugostepenog suda nije od uticaja ni činjenica da je tužiteljica u krivičnom

postupku oslobođena krivične odgovornosti za navedeni manjak, budući da se u krivičnom postupku utvrđuje odgovornost u skladu sa krivičnim propisima, a u radnom sporu disciplinska odgovornost radnika u skladu sa odredbama ZR, koju je drugostepeni sud u ovom postupku pravilno utvrdio.

Kod takvog stanja stvari svi ostali revizioni prigovori, koji se odnose na povrede postupka i primjenu materijalnog prava, nisu od značaja budući da nisu mogli ishoditi drugačiju odluku.

Iz navedenih razloga odlučeno je kao u izreci na osnovu odredbe člana 248. ZPP.

Tuženom nisu dosuđeni troškovi sastava odgovora na reviziju budući da oni u konkretnom slučaju nisu bili potrebni za vođenje parnice (član 387. stav 1. ZPP).

Predsjednik vijeća
Gorjana Popadić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić